

PROBLEMES DE LA COMUNITAT

Fa uns quants anys, una de les tasques escolars a les que s'atribuïa primordial transcendència i que a nosaltres més ens preocupava, era la de resoldre els problemes de l'assignatura dels nombres (les matemàtiques). Obtenir bones notes en aquesta parcel·la es considerava (amb raó), símbol de clara intel·ligència i predisposició a triomfar en la vida. Saber de comptes, com llavors es deia, era garantia d'èxit en els negocis i per a poder exercir alts càrrecs en les empreses. (Essent la base del sistema de l'Economia social vigent).

D'aquí que els pares sempre hagin tingut gran interès a inculcar als seus fills aquesta matèria i ofegant a vegades les innates inclinacions de l'infant vers les arts o altres rames culturals.

Després, quan hom es fa gran, i comença a raonar pel seu compte, observa que en el món existeixen altres matèries, també importants, de les quals ha d'estar informat i en les quals has d'intervenir com a membre de la societat. Observant que hi ha múltiples qüestions d'interès comú que precisen de la col·laboració de tots per solucionar-les, com són les crisis siguin econòmiques (inflació, atur...) siguin socials (sanitat, ensenyament familiars...)

I llavors a l'individu se li presenten dues opcions a seguir: Despreocupar-se còmodament d'aquells problemes, deixant-los a càrrec dels altres, i ell ocupar-se dels que privadament l'afecten; o bé contribuir, a mesura de la seva capacitat i voluntat, a resoldre'els o, almenys, atenuar-los.

I d'aquesta última rama és d'on surtent els que anomenen polítics. En efecte, aquests són els homes que, amb millor o no tant encert, assumeixen la responsabilitat de donar sortida a plantejaments que a tots afecten i que, en el temps d'avui en dia, solen adquirir fortes preocupacions.

Problemes molt més difícils de resoldre (sobretot per la part econòmica) que aquells que tant ens encaparraven de petits i que ens havien fet creure que eren els únics que importaven. Problemes de la vida en comú, en els que tots hi som involucrats, i respecte als quals, si no ens veiem amb cor de responsabilitzar-nos, el menys que podem és no fer-los més difícils a aquells a qui hem delegat el càrrec d'ocupar-se'n amb el nostre vot. Perquè aquell que es nega al més petit esforç per arriar en el camí, no té dret a criticar els altres si s'encalla o gairebé no es mou, i penseu que els ajuntaments actuals amb aquests 9 mesos de presa de posició solament han pogut resoldre els assumptes de més necessitat (per manca de diners) i ampliar els pressupostos per al proper any, per en-